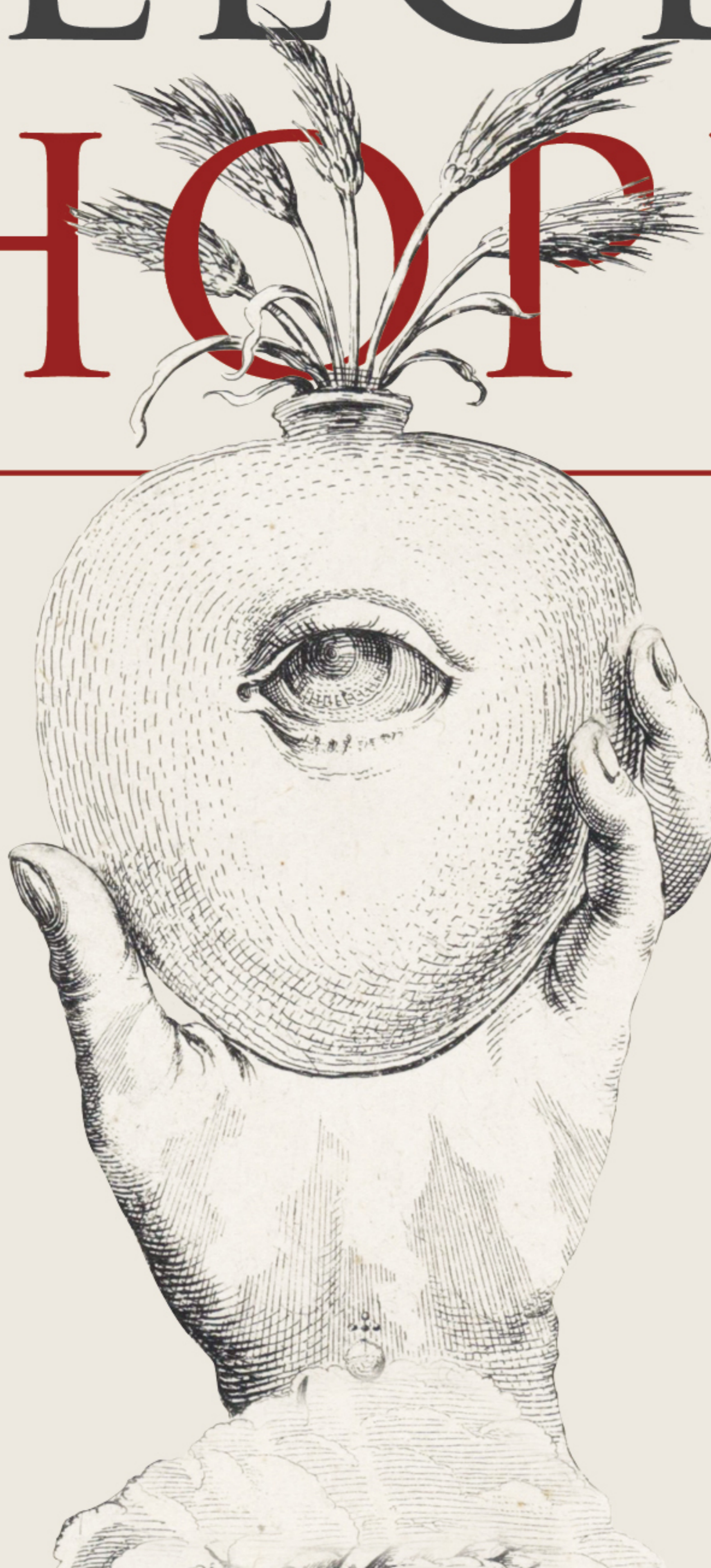

MODERN ZAMANLAR İÇİN
UYGULANABİLİR BİR MANEVİYAT

DEEPAK
TANRI'NİN
GELECEĞİ
CHOPRA

Araştırma / İnceleme

Tanrı'nın Geleceği

TANRI'NİN GELECEĞİ

Orijinal adı: The Future of God

© 2014, Deepak Chopra

Yazan: Deepak Chopra

İngilizce aslından çeviren: İstem Erdener

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Penguin Randon House LLC, Crown Publishing Group'un alt markası Harmony Books işbirliğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Kasım 2019 / ISBN 978-605-09-6751-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tanrı'nın Geleceği

Deepak Chopra

Çeviren: İstem Erdener

ArayıŖta olan herkese...

İçindekiler

Önsöz	11
Neden Tanrı'nın bir geleceği var?	17
Tanrı bir fiildir, isim değil.....	22
Tanrı'ya Giden Yol / 1. Aşama: İnançsızlık	35
Dawkins ve yanılığarı.....	37
Militan ateizme cevap.....	47
Ornitorenki kanıtlamak.....	52
Tanrı'ya Giden Yol / 2. Aşama: İnanç	69
Sıfır noktasının ötesi.....	71
Kötü inanç	96
Bilgelik işleri	115
Mucizeler gerçek olabilir mi?.....	138
Tanrı'ya Giden Yol / 3. Aşama: Bilgi	159
Sınırları olmayan bir Tanrı	161
Maddi bir dünya var mıdır?.....	178
Görünmeyen dünya.....	195
Aşknlık: Tanrı'nın görünmesi	224
En zor soru	244
Son söz: Kısaca Tanrı.....	272
Teşekkür.....	279

Önsöz

İnanç zor durumda. Din binlerce yıldır her şeyi bilen ve gücü her şeye yeten, sevgi dolu bir Tanrı inancını kabul etmemizi istedi bizden. Sonuç olarak tarih, uzun ve bazen çalkantılı bir yol aldı; din adına tarifsiz zalimliklerin de yaşandığı galeyanı zamanları oldu. Ancak bugün, en azından Batı'da, inanç çağı hızla sonuna yaklaşıyor. Çoğu kişi dini hafife alıyor. Tanrı'yla canlı, bir bağları yok. Diğer yandan inançsızlık yükseliyor. Nasıl yükselmesin ki?

Tanrı'yla aramızda oluşan ve onarılmamış çatlağa baktığınızda, bir tür derin hayal kırıklığıyla karşılaşıyorsunuz. İyicil, sevecen bir Tanrı'ya güvenmek için çok fazla felaket gördük. Kim Nazi Yahudi soykırımını veya 11 Eylül'ü düşünüp de Tanrı'nın sevgi dolu olduğuna inanabilir? Bu sadece iki örnek; akla daha sayısız acı geliyor. Tanrı'yı düşündükleri sırada insanların beyininde olup bitenleri incellerseniz, dinle ilgili kısmında küçülme olduğunu görürsünüz çünkü Tanrı'yı düşündüklerinde huzur kaçıran bir şüphe ve güvensizlik hissi duyarlar.

Kusursuz olmayan inananlar, uzun bir zamandır inancın yükünü omuzlarında taşıyor. Eğer Tanrı acıları dindirmek veya barışı sağlamak için müdahale etmiyorsa hata bizde olmalı. Bu kitapta işleri tersine çevirip yükü tekrar Tanrı'ya yükledim. Bazı soruları açıkça sormanın zamanı geldi:

Son zamanlarda Tanrı sizin için ne yaptı?

Kendinize ve ailenize bakmak için hangisi daha etkili; inanç sahibi olmak mı, çok çalışmak mı?

Hiç kendinizi *gerçekten* teslim ederek çok zor bir sorununun çözümünü Tanrı'ya bıraktınız mı?

Tanrı dünyadaki bütün bu acılara neden izin veriyor? Bütün bunlar bir oyun mu yoksa sevgi dolu bir Tanrı'nın varlığı sadece boş bir vaat mi?

Bunlar öyle zor sorular ki sormaktan kaçınıyoruz. Milyonlarca kişi için bu sorular artık önemli bile değil. Ufukta her zaman hayatlarımızı daha iyi hale getirecek bir sonraki teknoloji var. Önemsenen bir Tanrı düşüncesi 21. yüzyılda ortadan tamamen silinmiş durumda.

Benim gördüğüm kadarıyla inanç konusundaki asıl sorun, kiliseye gidenlerin sayısındaki azalma değil; bu eğilim Batı Avrupa ve ABD'de 1950'lerde başlamıştı ve devam ediyor. Asıl sorun, önemsenecek ve güvenilebilecek bir Tanrı bulmakta. İnanç, hepimizin varmak zorunda olduğu bir yol ayrımı seriyor önümüze. Yollardan biri yaşayan bir Tanrı inancını savunan bir gerçekliğe çıkarken, diğeri Tanrı'nın sadece mevcut olmadığı değil aynı zamanda kurmaca olduğu bir gerçekliğe uzanıyor. İnsanlar bu kurgu adına savaşıp ölüyor, farklı inançtakilere işkence ediyor, kanlı seferler düzenliyor ve akla gelebilecek her türlü zulmü ediyorlar.

Yeni Ahit'te, İsa çarmıha gerili olduğu sırada –yavaş ve acı verici bir ölüm– etrafına toplananların alayla üzerine tükürdüğü yürek parçalayan bir sahne vardır. Kudüs'ün baş rahiplerinden biri de bu insanların arasındadır.

“O'nunla alay ederek, ‘Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor’ diyorlardı. ‘İsrail'in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insin de O'na iman edelim. Tanrı'ya güveniyordu; Tanrı O'nu seviyorsa, kurtarsın bakalım!’” (Matta 27: 42-43)

Bu sözlerin yakıcılığı zamanla azalmış değil ama durumun daha da rahatsız edici bir özelliği var. İsa, insanlara Tanrı'ya tamamen inanmalarını, inancın dağları yerinden oynatabileceğini söylemişti. Kimsenin bugün çalışmak için kendini aşırı zorlamamasını ya da yarın için biriktirmeye uğraşmamasını öğütlemişti çünkü Tanrı onlara her şeyi verecekti. İsa'nın çarmıha gerilişinin mistik anlamını bir kenara bırakırsak, hangimiz bu tür bir güven duyardık?

İnsanlar gün içinde pek çok defa farkında olmadan yol ayırımına gelirler. Bir Hıristiyan bakış açısıyla yazmıyorum –organize dinlerden hiçbirine ibadet etmiyorum– ama şunu söyleyebilirim ki, İsa yeterince uzun beklerseniz Tanrı'nın para, yemek, barınak ve daha pek çok nimet bahşedeceğini söylemeye çalışmıyordu. Onun kastettiği, bu sabahki ekmek ve bu geceki barınaktı: “İste, alacaksın; kapıyı çal, kapı açılacak”. Bu, bulunduğumuz anda yaptığımız seçimler için söylenmiş bir söz ve işi epey ciddiye bindiriyor çünkü eğer Tanrı yanımızda olmadığı bütün zamanlar yüzünden bizi hayal kırıklığına uğratmışsa bizler de inançsızlık yolunu seçtiğimiz tüm zamanlar, yani günümüzün her saati sebebiyle birer hayal kırıklığı örneğiyiz.

İnançsızlık tohumu hepimizin içinde var. İnanmamak için yeterince sebep de. Merhametli bir insan olarak, çarmıhtaki o sahneyi görsem acıma duygusuyla dolardım. Ama kendi hayatıma bakacak olursak; işe gidiyorum, gelecek için birikim yapıyorum ve geceleri tehlikeli bir sokakta yürüyorsa arkamı kontrol ediyorum. Kendime, benim dışımda bir Tanrı'ya inandığımdan daha çok inanıyorum. Ben bu duruma “sıfır noktası”, “inancın ayakucu” adını veriyorum. Sıfır noktasında, mesele yaşamak denilen zor zanaat olduğunda Tanrı'nın hiç önemi yoktur. Sıfır noktasından bakıldığında, Tanrı ya gereksiz ya da güçsüzdür. Çektiğimiz acılara bakıp üzülüyor olabilir veya acılarımız karşısında omuz silkiyor olması da aynı oranda mümkündür.

Tanrı'nın bir geleceği olması için sıfır noktasından kaçmalı ve maneviyatı yaşayabilmenin yeni bir yolunu bulmalıyız. Yeni dinlere, daha iyi kitaplara veya Tanrı'nın büyüklüğüne dair daha etkileyici ispatlara ihtiyacımız yok. Mevcut olanlar zaten yeterince iyi (ve yeterince kötü). İnanmaya değer bir Tanrı'nın gerçekten önemsenmesi gerekir ve hayal kırıklığına uğratmak yerine hünerini göstermeye başlamadığı sürece bunun nasıl olacağını bilmiyorum.

Bu kadar köklü bir değişiklik için aynı derecede köklü bir eylem gerekli: Gerçeklik hakkında yeni baştan düşünmek. İnsanlar şunu göremiyor; Tanrı'ya meydan okuduğunuzda gerçekliğe meydan okumuş olursunuz. Eğer gerçeklik sadece yüzeyde görünense inanacak bir şey yok demektir. 7/24 haber akışına kilitlenip hayatla başa çıkmak için elimizden geleni yapmaya devam edebiliriz. Ama eğer gerçeklik daha üst boyutlara uzanıyorsa, işler değişir. Hiç var olmamış bir Tanrı'yı yeniden oluşturamazsınız ama hasar görmüş bir bağlantıyı onarabilirsiniz.

Tanrı'yla yeniden nasıl bağlantı kuracağımız hakkında bir kitap yazmamın nedeni, O'nun bir somun ekmek kadar gerçek ve güneşin doğuşu kadar güvenilir hale gelmesini sağlamak – bu örneklerin yerine güvendiğiniz ve gerçekliğinden emin olduğunuz herhangi bir şey de koyabilirsiniz. Eğer böyle bir Tanrı varsa, o zaman ne O ne de kendimiz hakkında hayal kırıklığı yaşamamız için de bir sebep yoktur. Gereken, bir inanç sıçrayışı yapmak değil daha derin bir eylemdir; olasılıkları tekrar değerlendirmek. Bu da içsel bir dönüşüm demektir. Eğer birisi size, “Cennet içinizde” diyorsa bir suçluluk hissiyle, “*Benim içimde değil*” diye düşünmemelisiniz. Bu iddianın gerçek olması için olması gerekenin ne olduğunu sormalısınız kendinize. Maneviyat yolu, Tanrı kadar inanılmaz bir şeyin gerçekten var olabileceğine dair bir merakla başlar.

İnancın adanmış düşmanı olan bir militan ateist zümresine ait “Tanrı yanılığısı” sloganını artık milyonlarca kişi duymuştur. Profesör Richard Dawkins’in etrafında toplanmış ve rahatsız edici bulduğum bu hareket, hararetli kişisel saldırılarını sıklıkla bilim ve mantık kisvesi altında yapıyor. İnsanlar kendileri için *ateist* kelimesini kullanmasalar da çoğunluk yine de Tanrı önemsizmiş gibi davranıyor ve bu durum günlük hayatlarında yaptıkları seçimleri etkiliyor. İnançsızlık değer bulduğu yerlerde kesin bir üstünlüğe sahip.

İnanç, eğer varlığını sürdürecektse, ancak varlığın gizeminin daha derin bir şekilde araştırmasıyla yeniden tesis edilebilir.

Militan olmayan ateizm hakkında acımasız davranmayacağım. Thomas Jefferson, “Ortodoks Hıristiyanlıkta tek bir iyi özellik görmüyorum” demişti ama aynı zamanda hoşgörüye dayanan bir toplum yaratmak için çalıştı. Dawkins ve etrafındakiler hoşgörüsüz olmaktan gurur duyuyor. Ateizm bazen kendisi hakkında mizah yapabilir. George Bernard Shaw’ın, “Eğer uygulamaya çalışsan olsaydı Hristiyanlık iyi bir şey olabilirdi” dediğindeki gibi. Her düşüncenin bir karşıtı vardır ve konu Tanrı olduğunda inançsızlık, inancın doğal karşıtıdır.

Yine de ateizmin Tanrı’ya her zaman karşı olduğunu söylemek doğru olmaz. Bu konuda çelişkileri sergileyen bir anket gerçekleştiren 2008 Pew Araştırması’na göre, kendilerini ateist olarak tanımlayan ABD’lilerin yüzde 21’i Tanrı’ya veya evrensel bir ruha, yüzde 12’si cennete inanıyor ve yüzde 10’u en az haftada bir kez dua ediyor. Ateistler inançlarını tamamen kaybetmiş değil; bunda yargılanacak bir şey yok. Ama Dawkins yüzünde bir gülümseme ve güven telkin edici bir ses tonuyla manevi hiççiliği öğütüyor. Kendisine karşı hiçbir kişisel meselem olmasa da bu duruma karşı durmak zorunda olduğumu fark ettim.

İnanç, herkesin faydası için kurtarılmalı. İnançtan, ebediyete karşı bir tutku filizlenir ki bu sevgiden daha da kuvvetli bir histir. Pek çoğumuz bu tutkuyu kaybetti veya hiç yaşamadı. Tanrı'yı savunurken, sonradan büyük bir mistik şair olan Hint prensesi Mirabai'nin şu dizelerinde ifade ettiği önemi hissettirebilmiş olmayı umuyorum:

Ah Tanrım, beni sana bağlayan aşk bağı kırılmaz,
 Tıpkı kendine vuran çekici parçalayan bir elmas gibi.
 Hayatım, sudan yükselen bir lotus çiçeği gibi
 Senden yükselir.
 Kendimi kaybederim seni düşünürken,
 Ayın seyrini izleyen bir gece kuşu gibi.
 Ah, cananım – dön bana!

İnanç her çağda böyle bir şeydir: Yürekten bir çılgılık. Tanrı'nın var olmadığına inanmaya kararlıysanız, bu say-faların sizi O'nun var olduğuna ikna etme şansı yok. Yine de yol asla kapanmaz. İnanç kurtarılsa umut da yükselir. İnanç tek başına Tanrı'yı getirmez ama daha zamanımıza uygun bir şey yapar: Tanrı'yı mümkün kılar.

Neden Tanrı'nın bir geleceği var?

Konu Tanrı olduğunda neredeyse hepimiz, inananlar ve inanmayanlar, bir dar görüşlülükten mustaribiz. Sadece tam önümüzdekini görüyor, dolayısıyla gördüğümüze inanıyoruz. İnananlar Tanrı'yı, yukarıdan hareketlerimizi yargılarken iyilik ve adalet bahşeden sevecen bir ebeveyn figürü olarak görüyor. Geri kalanlarımıza göre Tanrı çok daha uzak, kişilerüstü ve hayatlarımıza müdahil değil. Yine de Tanrı düşündüğümüzden daha yakın ve hayatlarımıza daha dahil olabilir; hatta bir nefesten bile daha yakın olabilir.

Dünyada her an birisi Tanrı deneyiminin gerçek olduğunu hayretle keşfediyor. İnsanlar hayretle ve kuşkularından sıyrılarak aydınlanmaya devam ediyor. Thoreau'nun *Walden*'ından bununla ilgili, "Concord şehrinin dışlarında, yalnız bir kiralık tarla işçisinin ikinci doğumunu" anlatan bir pasajını elimin altında tutuyorum. Thoreau da bizler gibi herhangi birinin "belirli bir ilahi deneyim" yaşadığına dair ifadesinin geçerli olup olamayacağını merak etmiş. Cevap olarak yüzyıllar ötesine uzanmış: "Zerdüşť binlerce yıl önce aynı yoldan yürüdü ve aynı deneyimi yaşadı ama o bilge olduğu için bunun evrensel olduğunu anladı."

"Eğer birden kendinizi açıklayamadığınız bir deneyimin içinde bulursanız" diyor Thoreau, "sadece yalnız olmadığınızı bilin. Yaşadığınız uyanış nesillerdir sürüyor."

TANRI 2.0 İÇİN HAZIR MISINIZ?

İnanç zor durumda... Din binlerce yıldır bizden her şeyi bilen ve gücü her şeye yeten, sevgi dolu bir Tanrı inancını kabul etmemizi istedi. Tarih, uzun ve bazen çalkantılı bir yol aldı. Din adına tarifsiz zalimliklerin de yaşandığı galeyan zamanları oldu. Ve inanç çağı hızla sonuna yaklaşıyor. Diğer yandan inançsızlık yükseliyor. Nasıl yükselmesin? İyicil, sevecen bir Tanrı'ya güvenmek için çok fazla felaket gördük... Oysa Tanrı'ya meydan okuduğunuzda gerçekliğe de meydan okumuş olursunuz. Sizi, Tanrı'yla ilgili şimdiye kadar duyduğunuz her şeye olan inancınızdan vazgeçmeye ve aynı zamanda inancınızı korumaya davet ediyorum. Gerçeklik kırılgan değildir. Bir gülden şüphe duydunuz diye o gül solup ölmez. Tek koşul Tanrı 2.0'in gerçek olabileceğini kabul etmek...

Deepak Chopra'dan inanca dair tüm bildiklerinizi altüst edecek, yepyeni bir maneviyat anlayışının tohumlarını eken bir kitap.

Deepak Chopra, dünyanın en önemli bütünsel tıp ve kişisel dönüşüm rehberlerinden biridir. 86 kitabı olan Chopra'nın eserleri 43'ten fazla dile çevrilmiştir. Kitapları sık sık *New York Times* bestseller listelerinde yer alan Chopra *TIME* dergisine göre yüzyılın en önemli 100 kişisinden biridir.

Çeviren: İstem Erdener

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 29

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-6751-7

9 786050 967517

Doğan
novus